

Anatomia humana

ÉS EL PROPI SUC QUE US INTOXICA

Jorge Bello

Gairebé tot el que van retallar continua retallat. I ara n'hi ha més de privat. I els polítics que ahir criticaven les retallades sembla que ara se'n oblidin.

El temps passa inexorable, i la veritat treu el nas inexorablement. Tothom pot veure polítics que s'enfonsen en la pròpia misèria, i banquers, i gestors i més polítics, i fins i tot la reial família, que presenten símptomes d'haver-se intoxicat amb el propi suc.

❖ **TOTHOM POT VEURE** que les retallades sanitàries han estat inútils, és a dir, no han servit per disminuir la despesa pública. Per tant, l'argument de l'austeritat per estalviar ha estat enganyós. Aquest argument de l'austeritat ja no està en la boca política, perquè ja no és creïble, ni l'argument ni la boca.

Menorca tornava fa poc els ambulatoris a l'horari anterior, tot i que parcialment, i en fer-lo ens demostra que no calia tancar-los per estalviar. I Balears torna la targeta sanitària als sense papers, i en fer-lo admet de fet que no calia deixar-los sense atenció mèdica.

Tothom pot veure ara que no calia retallar. Ara, per tant, cal tornar enrere i deixar les coses tal com estaven. Però

vet aquí que sembla que ara no se'n recorden. Ni volen veure el que avui és evident: retallada ha estat igual a privatització.

Loblit deliberat és mentider, hipòcrita, és una estratègia prou coneguda dels polítics. Amb sospitosa freqüència oblidem el que ahir van fer, sobre tot si en van treure diners. Sembla que

s'obliden del que deien ahir. Obliden que ahir criticaven i avui fan feina perquè ningú se'n recordi.

Però vet aquí que tenim memòria, i bons ulls per veure-hi clar. Un informe publicat aquest any de 2016 afirma sense reserves que, entre 2008 i 2013, Balears ha estat una de les tres comunitats on més intensament van aplicar les polítiques d'austeritat i retallades sanitàries.

Balears també destaca negativament, en el conjunt d'Espanya, perquè va multiplicar la despesa pública per contractar serveis sanitaris privats, alhora que retallava diners de la sanitat pública. És a dir, els diners que va treure de la sanitat pública eren en part per a la privada.

❖ **BALEARS DESTACA** també perquè va disminuir el nombre de llits d'hospital públic alhora que van augmentar els llits disponibles a la sanitat privada, i tothom sap que l'hospital públic és

millor que el privat.

Cal recordar, i obrir els ulls. L'informe que comentem és «Austeridad y privatización sanitaria en época de crisis: ¿existen diferencias entre Comunidades Autónomas?», publicat per Gaceta Sanitaria, la prestigiosa revista científica de

la Sociedad Española de Salud Pública y Administración Sanitaria.

Quant a retallades i austeritat, la situació a Catalunya és encara més colpidora perquè aquí la privatització sanitària, ara dissimulada, ara sense dissimul, ha estat intensa i inexorable, i continua. Aquí, el percentual de diners públics destinats a la contractació de serveis sanitaris privats és cinc vegades més alt que a la resta d'Espanya.

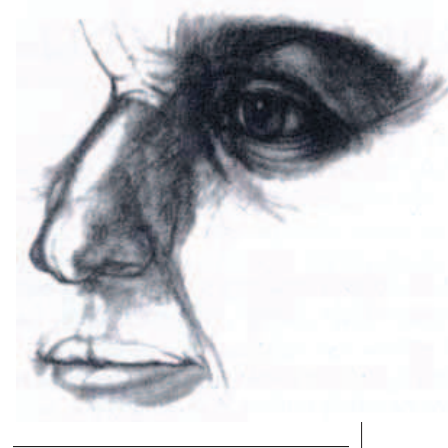
❖ **ÉS CURIÓS** observar que cap polític, cap comunitat autònoma no van publicar les dades relatives al total retallat ni al total concertat amb el sector privat. Ahir se'n parlava molt, ara no se'n diu res.

I continua que es contracten, privatament però amb diners procedents de tothom, els polítics que en el seu dia van fer feines per privatitzar. Hi ha un suc que intoxica, i que fa girar la porta giratòria.

En aquest context, si les retallades sanitàries no van representar cap benefici remarcable, ni per a Espanya ni per a cap comunitat autònoma, i menys encara per al pacient, és evident i inexcusable que han de tornar a la situació que tenien.

En cas contrari, hi haurà prou arguments per pensar que els polítics contraris a les retallades tampoc no eren gens sincers quan les criticaven, i que per tant són malalts també d'aquells suc que intoxiquen.

bello.cat / jordibell@gmail.com

L'argument de l'austeritat ja no està en la boca política, perquè ja no és creïble, ni l'argument ni la boca

Es racó d'en cambreta

BARRERES

Gustau Juan Benezam

El passat cap de setmana hi va haver eleccions presidencials a Àustria. S'hi presentaven sis candidats i cap no va obtenir la majoria absoluta, motiu pel qual hi haurà d'haver una segona volta, on hi competiran només els dos que millors resultats van obtenir.

L'anomalia ha estat que en aquesta segona volta no hi seran els candidats de cap dels dos candidats partits tradicionals que han governat la república d'ençà de la Segona Guerra Mundial, la democràcia cristiana i la socialdemocràcia, que just han passat el 10 per cent dels vots cada un; els dos que competiran per la primera magistratura del país seran el candidat del Partit de la Llibertat, considerat ultranacionalista o ultradretà, que va obtenir més del 35 per cent del vots i, a més d'11 punts de distància, un vell ecologista lligat al partit dels verds.

És que a Àustria, com a molts d'al-

tres estats europeus, els partits polítics tradicionals comencen a perdre l'hegemonia que havien tingut durant moltes dècades perquè no han sabut donar resposta a la realitat d'avui i la gent cerca noves experiències, necessita noves respostes a problemes nous. També aquí, a ca nostra.

❖ **AIXÍ, MÉS D'UN TERÇ** dels austríacs van optar per un candidat que, entre d'altres coses, simplement, no vol els emigrants, la riuada d'emigrants que, via Turquia i els Balcans, vol arribar al cor d'Europa, tot fugint dels grans conflictes i de la fam d'Àsia i Àfrica, que els posen com a bandera de tots els mals, una actitud que guanya espai arreu de l'Europa unida pel tractat de Schengen, de lliure circulació de persones, on cada vegada hi floquen més partits que reclamen el retorn a les velles barreres nacionals.

Sembla ésser, així, que cada dia hi més els europeus que defensen la seua barraqueta, ca seua, contra l'arribada

Sembla ésser, així, que cada dia hi més els europeus que defensen la seua barraqueta, ca seua, contra l'arribada dels fugitius de tot tipus de conflictes i misèries

dels fugitius de tot tipus de conflictes i misèries, però no contra l'arribada als nostres mercats de productes, que a baix preu i per a les marques transnacionals, elaboren els treballadors dels

països anomenats en vies de desenvolupament, ni contra les seues matèries primeres que tanta falta ens fan.

Ja s'ha dit abastament que el Mercat Comú primer, i la Unió Europea, després es van constituir com a unió de mercaders i d'estats constituïts i immutables, no com a unió de pobles, com a espai únic de capitals i mercaderies i no de persones; ja ho sabem; ja ho sabem que són molts els que pensen que primer hem d'arranjar ca nostra, que primer hem de garantir una vida digna per a tothom aquí i després ja ens podem preocupar dels altres.

❖ **EL PROBLEMA** és que açò no és possible avui, avui no podem ja fugir del fet que som un tot, la famosa globalització. El problema, tal vegada, és que, mentre ens prediquen que primer hem d'aclarir ca nostra, ens tenen cada dia més agafats amb la por a l'altre, convertida en penyora per a la resignació davant els mals propis, que no són pocs; i cada dia s'intenten aixecar més barreres amb l'excusa de defensar allò que ens queda del vell estat del benestar de què hem gaudit durant unes quantes dècades, però que sabem que molt difícilment recuperarem.

Aquí, a Espanya, no hi ha partit polític explícitament xenòfob, però, les polítiques reals no són tant diferents.